

ik er met eenigen van de mijnen op af. Nadat wij ons met veel moeite een weg gebaand hadden, ontmoetten wij twee Eskimo's, die er zichtbaar zeer op gesteld waren om bij ons aan boord te komen. Toen hun dit geweigerd werd, wezen zij met veelbeteekenende gebaren op eene fraaije, beschutte baai, waarin wij daarom eene kolonie vermoedden. Wij besloten hen te volgen, en spoedig zagen wij onze moeite schitterend beloond. Op den achtergrond van de baai vonden wij eene kolonie van een dertigtal Eskimo's in zeven tenten, die alle met zeildoek bedekt waren. Wij zagen hier nog vele andere dingen, zooals tinnen kopjes, borden en bussen, ijzeren staven, messen en vorken, een katoenen hemd, gebrokene roeiriemen en dwarshouten, en eindelijk ook de buis van een teleskoop, die voor het eigendom van Dr. KANE herkend werd. Een naauwkeurig, door drie verschillende personen herhaald verhoor van den verstandigsten inboorling, dat met behulp van een klein Eskimoosch woordenboek en teekeningen van schepen, booten, personen enz. plaats had, leerde eindelijk het volgende: Dr. KANE (wiens naam de inboorlingen zeer duidelijk uitspraken, en wiens voorkomen zij naauwkeurig beschreven) had zijn schip ergens in het noorden verloren, en was met den tolk KAREL PETERSEN en zeventien anderen hier geweest, met twee booten en sleden. Zij hadden hier tien dagen vertoefd en waren toen in zuidelijke rigting naar Uppernavik afgevaaren."

Bij dezen stand van zaken had kapitein HARTSTONE het voor pligt gehouden om naar het zuiden terug te keeren. Zoo als wij reeds weten, nam hij zijne gelukkig wedergevondene landslieden aan boord, en de zwaarbeproefden betraden na eene voorspoedige reis gelukkig weder den vaderlandschen bodem.

Zoo als ons reeds uit de inleiding bekend is, bezweek helaas het verzwakte ligchaam van KANE kort daarna aan de gevolgen van de uitgestane vermoeijenissen. De nagedachtenis van den wakkeren poolreiziger zal onsterfelijk zijn! Zijne heldengestalte staat pal te midden van ijskegels en sneeuwstormen, in den strijd met wilde dieren, met ziekte en hongersnood!

Geen oogenblik verloor hij als aanvoerder het groote doel uit het oog, waaraan hij zich had toegewijd, en hoewel zelf lijdend, wist hij door echte godsvrucht, opofferende zorg en onverstoorbare vrolijkheid, die zelfs in het donkerste van den poolnacht nog lichtzijden wist te ontdekken, zijne diep neergeslagene makkers op te beuren.

Zoo zijn door zijnen togt naar het noorden de ijselijkste wildernissen van de ijszee, waarin tot nog toe alleen de dood in duizende vormen rondspookte, in een schouwtooneel veranderd, waarop de genius der geschiedenis aan de